ZTRACENÝ KLENOT.

Román.

NAPSAL FORTUNE De BOISGOBEI.

"Víte-li pak to zcela jistě?"

"Zcela jistě. Zaslechl jsem, jak se otočil klíč v zámku a tudíž jsem měl za to, že to jste vy."

"Nuže, co byste tomu řekl", odvětil Julien, "kdybych vám řekl, že to nebylo poprvé, co někdo tajně do mého pokoje se vloudil?"

"Řekl bych", odvětil Doutrelaise, "že se vloudil do vašeho bytu, aby vás okradl."

"Ah, nikoli," pokračoval Arletin bratr, "pranic mně nebylo ukradeno a vím to jen proto, že věci, které jsem postavil na jistém místě, nalézaly se jinde. Nábytek byl posunut, židle byly převrženy, jako by byl chodil někdo v mém pokoji beze svíčky."

"Ale tot' přece prazvláštní!"

"Tím zvláštnější, že se to přihodilo od té doby, co jme se přestěhovali, čtyři až pětkráte."

"Ale podle mého rozumu vysvětluje se věc docela prostě. Komorník vašeho otce také vás asi obsluhuje. Prošel pokojem, který vy obýváte...."

"Můj otec nemá více komorníka. Kuchařka nespí více v bytě a služka mé sestry by nedovolila, aby někdo překročil můj pokoj, nejsem-li doma."

"Jen můj pokoj", pokračoval Julien, "můj noční návštěvník překročil. Vnikají-li lidé noční dobou do mého bytu, aby mne okradli, jest mně jich srdečně líto, neboť nosím všechny své peníze stále při sobě."

"Kdo dokáže, že tito lidé nevstoupili dále, než do vašeho pokoje, neboť v druhém pokojíku spozoroval jsem osobu, která váš byt otevřela a kterou jsem pokládal za vás."

"Kterak to všechno víte?"

"Případ na schodech vzbudil mou zvědavost; s mého okna lze pohlížeti do oken vašich; pohlédnuv tam, spatřil jsem stín, který kolem oken obcházel, nejdříve ve vašem pokojíku a potom v pracovně. Skoro se mně podobalo, jako by byl poklekl."

"A co se stalo potom?"

"To nevím více, neboť jsa pevně přesvědčen, že vy to jste, zůstal jsem v pozadí."

"Tot' zvláštní", řekl Julien zamyšlen. "Byl byste snad odhalil vysvětlení, po němž již celý měsíc pátrám."

Albert bedlivě jej pozoroval; jeho podezření přeměnilo se při celé rozpravě v jistotu i pomyslil si při sobě:

"On vzal ten náhrdelník, aby si opatřil peníze; s těmi chtěl Bourleroyovi zaplatiti a po té jej vyzvati; účel posvěcuje téměř prostředek."

Zatím co Albert tato pozorování činil, zapálil si Julien s přemýšlivou tváří doutník, načež pojednou pravil:

"Vy jste přece jen šťastný člověk, že hře tak málo holdujete. Já se jí nemohu vzdáti a přece se mně dostalo dosti ponaučení."

"Poslední bylo poněkud trpké, stal jste se ti mdlužníkem pana Bourleroye."

"Ovšem, je to trpké a vy mně neuvěříte, v jakém děsném stavu se nalézám v posledních dvou dnech. Na štěstí chcete mně pomoci a to je skutečně štěstí pro mne, neboť v takových případech strácívám hlavu a byl bych s to, abych stříbrné náčiní otcovo sebral a do zastavárny odnesl."

"Oh, milý příteli, vy mne nikdy nepřesvědčíte, že byste se dovedl dopustiti špatného skutku. Ale, že právě mluvíte o zastavárně, chci vám přece ukázati věc, kterou jsem dnešní noci nalezl. Doufám, že by mně pěknou sumičku na ni zapůjčili", pravil Doutrelaise s úsměvem do kapsy sahaje. "Nuže, co tomu říkáte?" tázal se pak, hodiv opál na prostírku, při tom ostře na Juliena pohlížeje.

"Velice krásný klenot", pravil Julien zcela klidně. "Škoda, že opál přináší neštěstí; kámen jest přeskvostný."

"Vy věříte v tento předsudek?" zamumlal Doutrelaise, jsa spolu překvapen a roznícen, vida ho tak klidného.

"Ne docela, ale mně jde vše křížem, tak že bych za žádnou cenu tento skvost nechtěl nositi."

"Neshledáváte nic zvláštního na tom opálu?"

"Nic, než jeho lesk.... Však přece, Řetízek, který spojuje tento opál, jeví zcela čerstvý lom."

"Ano, úplně pravda."

"Ale čím se to stalo?.... Vy ovšem nevíte o ničem, vždyť jste ho nalezl."

"O vím to přece."

"Pak víte také, komu náleží?"

"Domníval jsem se, že to vím, ale teď skoro za to míti musím, že jsem se zmýlil."

"Milý příteli, nechtěl byste se vysloviti trochu zřetelněji?"

"Velice rád. Já sám jsem zlomil řetízek, ku kterému tento opál byl připevněn."

"Ale, pro bůh, proč pak?"

"Aniž jsem tomu vlastně chtěl; zatrhl jsem a kámen mně zůstal v ruce."

"Rozumím pořáde méně."

"Tedy řekněte mně zcela upřímně, znáte-li tento opál, nepřipomíná-li vám ničeho?"

"Milý příteli", zvolal Calprenede se smíchem. "Zdá se, že mne máte za klenotníka...."

"Nikoli.... ale...."

"Nuže, tedy kam pak směřují vlastně všechny vaše otázky? Vy se mne tážete, jako byste byl vyšetřovacím soudcem a já obžalovaný."

"Máte pravdu, máte-li mne za směšného. Račte odpustiti, ale měl jsem zvláštní myšlenky."

"Jaké, prosím?"

"Domníval jsem se, že tento náhrdelník náleží vám."

"Ah! Vy se k tomu vracíte. Vy myslíte tedy skutečně, že kupčím v klenotech."

"Nikoli, přísahám vám; ale vždyť jste mohl tento šperk zděditi."

"Kdyby tyto kameny mně náležely, byl bych je již dávno zpeněžil."

"I kdyby byly částí z dědictví po vaší matce?"

"Také; ostatně vím zcela určitě, že mezi šperky mé matky nebyl ani jediný opál. Také nikdo více takové kameny na krku nenosí a byly-li někdy modou, bylo to zajisté v dobách prastarých, nebo v dalekých zemích, jako v Japonsku, nebo v Číně."

Julien pronesl tato slova hlasem tak přirozeným, že Doutrelaisovo podezření téměř úplně vymizelo.

"Nuže, vyslovte se přece již", pokračoval Calprenede. "Kde jste ten kámen nalezl?"

"Slovo "nalezl" není vlastně zcela správné", pravil Albert s úsměvem, "spíše jsem si ho vydobyl."

"Jak to?"

"Tím, že jsem náhrdelník zlomil."

"Ale u všech čertů, komu pak jste jej vytrhl?"

"Vždyť jsem vám přece své dobrodružství z minulé noci vypravoval?"

"Ovšem."

"Nuže při té příležitosti chopil jsem se jakéhosi předmětu, tahal zaň ze všech sil a tento opál zůstal mně v rukou."

"To je ale pamětihodné. A jak jste připadl na myšlénku, že já se potuluji po schodech s takovým drahocenným klenotem? Myslil jste snad, že jsem jej ukradl?"

"Ne, zajisté ne", odvětil Albert. "Myslil jsem, že tento náhrdelník náleží vám anebo někomu z vaší rodiny a že jste jej zastaviti chtěl, jsa v tísni peněžité."

"Vy máte tuze špatné mínění o mně", pravil Calprenede ostrým hlasem, "a uznávám to za zvláštní, že mně tyto podivné události podkládáte, které noční dobou se přihodily v domě, ve kterém oba dva bydlíme."

"Podivné to události", zvolal pojednou jakýsi hluboký hlas, "zdá se, že podezříváte můj dům."

Doutrelaise hlavu živě pozvedl a poznal ku svému největšímu překvapení pana Matapana.

Calprenede jako posedlý s židle vyskočil a vrhl se na svůj klobouk, žádaje velitelským hlasem na číšníkovi svého převlečníku.

Zaražen pozoroval Doutrelaise střídavě Juliena a svého domácího, který se tu objevil v dobu tak nepříležitou.

"Jakže, Juliene, vy odcházíte?" zvolal živě.

"Zdá se pane, že vás vyháním", zvolal Matapan s úsměškem. "Podivno, že všickni moji nájemníci zmizejí, jakmile se objevím".

Calprenede neuznal vhod k této poznámce dáti odpověď, ale uprchl, jako by mu byli všickni jeho věřitelové v patách.

Matapan pozoroval tuto malou scénu s nevyšším duševním klidem a z jeho úsměvu dalo se souditi, že se mu zdála býti velice nejapná.

Bylť to muž asi 50letý, zavalité a velice silné postavy. Jeho černé vlasy nevykazovaly ještě ani jediné stříbrné niti a jenom vousy počínaly poněkud do šera přecházeti. Jeho oči leskly se jako žhavé uhlí a když se smál, ukazoval ostře, čarokrásně bílé zuby.

"Chtěl jsem zde někoho očekávati", pokračoval Matapan. "Ale očekávaný se nedostavuje. Jest vám to nepříjemné, zaujmu-li zatím místo pana de Calprenede?"

"Nikoli", odvětil Albert.

"Nebudu vás příliš dlouho nuditi. Zatím kuřte tento dobrý doutník", pokračoval Matapan. "Dal jsem si jich v posledním roce 10,000 kusů z Havany poslati."

"Děkuji uctivě, pane Matapane", pravil Doutrelaise, přijímaje skvostný tento dar.

"Což, pak u všech čertů, příteli vašemu se přihodilo? Vždyť vyrazil, odtud jako šílený."

"On je někdy rozmarný", zamumlal Doutrelaise.

"Ovšem, rozmarný jako tvrdošíjný kůň. Zdali pak se nestal také k vám hrubý?"

"Oh! já jsem si toho nevšiml."

"A dobře jste učinil. Ale řekněte mně přece, o jakýchto podivných událostech vlastně mluvil, které za doby noční v mém domě se odehrávají?"

Poněvadž Doutrelaise k tomu mlčel, pokračoval Matapan se smíchem: "Kdyby otec tohoto mladého muže věděl, že syn jeho po celé noci se potuluje, snad by jej ve svém pokoji uzavřel. Nedostává se patrně panu de Calprenede náležité energie. Právě jsem mu ponavrhl velice prospěšný obchod, aniž jsem mohl rozhodnou odpověď od něho obdržeti; však nikdy více jeho práh nepřekročím."

Albert volně si oddechl.

"Ale teď muě řekněte, milý příteli", pokračoval hostitel dále, "jaká to jsou strašidla v mém domě?"

"Strašidla?" opakoval Doutrelaise s úsměvem, 'nikoli, ctěný pane, to nejsou pražádná strašidla. To jsou lidé z masa a krve, jako my, neboť stoupaje po schodech nahoru, vrazil jsem do jednoho pána."

"To je všecko?" zvolal Doutrelaise se smíchem. "To je ovšem nepříjemno, ale vždyť přece nejste ze skla a doufám, že druhý si také nezlomil ruku, nebo nohu."

"Zcela nic si nezlomil.... ale ruku mně stiskl tak silně, že bych byl málem vykřikl. Nicméně jsem se nepohnul a odrazil muže ke zdi."

"Tedy němý boj. Jak pak skončil?"

"Šel jsem svou cestou dále a on učinil totéž."

"To jest, vy jste vystupoval nahoru a on dolů."

"Nikoli, on kráčel přede mnou nahoru. Pospíchal jsem kolem něho, on nehleděl, aby mne dohonil, ale také nezůstal státi."

"Kdo pak tím náměsíčníkem mohl býti?" pravil Matapan zamyšlen. "Bezpochyby nějaký sluha, který bez dovolení vyšel a v krčmě se opozdil."

"Snad váš?"

"Nikoli."

"Nuže, můj také ne. Prosím, řekněte mně přece, ve kterém poschodí srazil jste se s tím mužem?"

"Mezi prvním a druhým."

"V prvním bydlím já, v druhém pan de Calprenede, který má jen ženské služebné. Ve třetím pochodí bydlí pan Bourleroy, který si dovoluje luxus komorníka."

"Jsem tím jist, že to nebyl žádný sluha."

"Nuže, byť-li to nějaký pán, budete přece také věděti, který byt on překročil?"

"Zajisté, byt v druhém poschodí."

"Pak to byl tedy hrabě de Calprenede, nebo jeho syn."

"Myslil jsem, že to byl syn, ale ten mně právě vypravoval, že až do dvou hodin byl v klubu."

"Byl snad proto tak mrzutý?" tázal se pan Matapan.

"Nikoli, byl ve špatné náladě, poněvadž prohrál ve hře."

"Aha! A zaplacení jest jiná věc, kde pak by také sehnal peněz?"

"Do toho nám přece snad ničeho není", odvětil Doutrelaise ostrým tonem.

"Nu, snad mně přece něco do toho je", zabručel Matapan, "ale teď se o to nejedná. Podivné události, o kterých jste právě mluvil, omezují se tedy na noční dobrodružství, které jste mně právě vypravoval. Upřímně řečeno, neuznávám za vhodno, zahájiti v té věci vyšetřování. Pán de Calprenede vám nechtěl připustiti, že jste ve tmě do něho vrazil, ale jenom on to mohl býti, koho jste přitlačil ke zdi."

Při té zábavě podařilo se Doutrelaisovi, opál, jenž na stole zůstal ležeti, přikrýti svým ubrusem, načež uspokojen pokračoval:

"Domnívám se, že se mýlíte, není to Julien, s nímž jsem této noci malý boj podstoupil."

"Nuže, kdož pak jiný byl by byt pana de Calprenede překročil?"

"To nevím, nercli on, ačkoli shledal několikráte v pokojích, které obývá, stopy nočních návštěv, s místa posunutý nábytek, přeházené židle, atd."

"Vždyť jsem vám řekl, že nejsou strašidla v mém domě", doložil Matapan, neb myslíte, že se někdo chtěl vloupati do bytu pana de Calprenede?"

"Nu, dle mého mínění byl muž z dnešní noci obyčejný zloděj."

"Co pak by byl chtěl ukrásti?" tázal se Matapan posměšně. "Hrabě přece nemá žádných pokladů.... Ale snad jej oloupili o skvost který jste ukazoval jeho synovi, když jsem vstupoval do restaurantu."

"Jaký to skvost?" tázal se Doutrelaise se zarděním.

"Který zde pod svým ubrusem uschováváte."

Albert pocítiv, že si poněkud zadal a že žádná vytáčka není více možna, zamumlal, ubrus dávaje stranou: "Nechtěl jsem vám to říci, obávaje se, že bych vás znepokojil. Ale muž, s kterým jsem se střetl dnešní noci na schodech, byl bez pochyby zloděj. Tento kámen náleží k náhrdelníku, který držel v ruce; při zápase jsem mu jej vytrhl."

"Ráčíte-li mně laskavě dáti nahlédnouti na ten kámen?" tázal se Matapan nápadně zvědavě.

Chopil se ho a ruce jeho třásly se mimovolně, když je zase odložil.

"Míníte tedy", tázal se Matapan, "že tento opál panu de Calprenéde byl ukraden?"

"Nikoli", odvětil Albert, "to ne; také jeho syn tomu nevěří."

"To je jedno; záleží mně na tom, zloděje vyšetřiti. My všickni jsme v této věci súčastněni, neboť ten taškář bydlí v mém domě, o tom jsem přesvědčen. Nežádám, abyste mně tento průvodní předmět svěřil, ale doufám, že na vás spolehati mohu. Není-li pravda?"

"Zajisté."

"Pak doufám, že vypátrám brzy vlastníka toho náhrdelníku. Ale už je jedna hodina, pán, kterého očekávám, nepřichází; půjdu domů."

Při těchto slovech podal Doutrelaisovi ruku, opouštěje rychlými kroky restaurant.

II.

Hrabě de Calprenéde měl kdysi značné jmění, ale po smrti jeho manželky zmizely štěstí a radost z jeho domu. Pan de Calprenéde měl dvě chyby, které všechny jeho dobré vlastnosti zastiňovaly. Trpěl touhou po všelikých objeveních, vždy se domnívaje, že příroda z něho učinila znamenitého spekulanta. Jakýkoli vynálezce, který k němu se obrátil, mohl být tím jist, že mu hrabě svůj měšec a svůj vliv dá k disposici.

Ale neblahým spůsobem všechny vynálezy se zhatily, pohltivše největší část jeho jmění.

Však přese všechny různé neúspěchy nepozbyl hrabě důvěry, jsa povždy ochoten, své utkvělé myšlénce přinášeti dalších nových obětí.

Julien miloval svého otce, ale nedovedl přivyknouti domácímu životu, který mu otec nikterak nevnucoval. Mnohem lépe dohodl se se svou sestrou, jež neměla ani jediné z jeho chyb. Jí se svěřoval se starostmi, ona jej těšila a jen od ní přijímal rady, kterých ovšem většinou neuposlechl. Byl vždy ochoten, ji hájiti, tak jako by ona bývala vždy ochotna, za něj se obětovati a převzíti jeho hájení. Také dnes tomu tak bylo. Proto že Julien celé dopoledne proběhal, aby nějaké peníze sehnal, nedostavil se k snídani. Krátce po jedné hodině vkročil hrabě do jídelny a tvář jeho se zachmuřila, jakmile spozoroval nepřítomnost Julienovu. Arletta byla bledá a její oči slzami zarosené jevily až příliš zřejmě její duševní stav.

"Ty jsi dnes záhy ráno vyšla?" tázal se pan de Calprenéde, políbiv ji na čelo.

"Ano, drahý otče, šla jsem do kostela", odpověděla zdráhavě.

"Jak pozoruju, Julien není přítomen", podotkl hrabě zasmušile.

"Myslím, že šel do šermírny", odvětila dívka ostýchavě.

"To nemyslím", odvětil pan de Calprenéde s trpkým úsměvem. "Slyšel jsem ho po celou noc přicházeti a odcházeti a domnívám se, že si ani neulehl. Těší mně ostatně, že není přítomen, neboť mně jest vážně s tebou mluviti. Nechte nás samotny, Julie," pravil ku komorné, jež také hned síň opustila. "Víš-li pak, co pan Matapan u mne pohledával?" tázal se pán de Calprenéde po přestavce.

"Nikoli, otče", odvětila Arletta, "domýšlím se, že chtěl mluviti s tebou o obchodech."

"Nu, jakýsi obchod mně ovšem ponavrhl; žádal mne o tvoji ruku."

"Tento návrh jest tak podivný, že si ho nedovedu ani vysvětliti," zamumlala slečna de Calprenéde.

"Vysvětluji si jej zcela prostě; on jest bohat a domnívá se, že jeho miliony dostačují, aby propast, která nás od sebe dělí, překlenuly, ale dal jsem se mu do obličeje do smíchu a on mne se vztekem v srdci opustil."

"Na štěstí nemáte se od něho ničeho obávati."

"Nikoli, alespoň se neodváží, aby mně zřejmě vypověděl válku. Kromě toho brzy vezmou vzájemné styky za své, které jsem s ním udržoval, neboť jsem se ustanovil, dáti výpověď z bytu."

"Chcete dům ten opustiti?" tázala se Arletta živě.

"Zajisté. Je ti toho líto?"

"Nikoli, ale přivykla jsem tomu domu a ubohá moje matka zde zemřela."

"Častokráte jsem toho litoval", pokračoval hrabě dále, "že jsem ten dům nekoupil, když jsem ještě mohl a on mně jej prodati chtěl. Byl bych unikl trpkému bolu a část svého jmění byl bych zachránil. Alespoň bych tobě něco zanechati mohl."

"O já se nehrozím chudoby", zašeptala mladá dívka.

"Ano, vím to, že máš zlaté srdce a že sneseš chudobu s hrdou myslí. Ale doufám ještě, že jí unikneš. Přítomnost je ovšem smutna, leč doufám v budoucnost, která nám více vrátí, než čeho jsem kdy pozbyl."

"Můj bože!" vzdychla si mladá dívka, "vždyť prosím denně za vás a za svého bratra."

'Modli se raději za Juliena; denně se chvěji, že by na moje jméno hanbu uvalil."

"O milý otče, doufám, že by se nedopustil nikdy skutku nepočestného."

"Kdyby to učinil, zabil bych jej! Leč přestaňme na tom a mluvme o tobě, milá Arletto. Nemohl jsem tomu parvenuovi zabrániti, aby se neucházel o tvou ruku, ale táž myšlenka může napadnouti také jiného pána z týchž kruhů společenských a tomu bych tě nerad zase vydal. Jen jeden prostředek jest, abys uchráněna byla takových dotíravostí; třeba, abys se provdala, drahé dítě."

"Abych se provdala?" opakovalo mladé děvče s pohnutím.

"Ano, ale s hezkým a intelligentním mladým mužem. Nežádám, aby byl bohat, jsem spokojen, bude-li zabezpečena tvoje budoucnost. Nuže? Co míníš o mém návrhu?"

"O! milý otče, nikdy vás nechci opustiti", pravila Arletta rozpačitě.

"Ach, to je obvyklá odpověď, která se dává v případech takových", zvolal hrabě se smíchem. "Ale tím se neuspokojím. Nu, moje drahé dítě, kdybych ti představil svého kandidáta, svolila bys k sňatku, ano, čili nic?"

"Upřímně řečeno, milý otče, nemohu se dříve vysloviti, dokud jsem ho neviděla."

"Tedy, poslyš mne. On je třicet let stár, má příjemný zevnějšek a elegatní, uhlazené spůsoby. Nuž nechápeš-li ještě pořáde, koho míním?"

"Nikterakž", odvětila Arletta nesměle.

"Tedy ti pomohu. Ty znáš přece našeho souseda zde z hořejška, pana Doutrelaisa."

"Tono", zvolala slečna de Calprenéde se zarděním "za toho byste mne chtěl provdati?"

"Kdo pak o tom mluví?" tázal se hrabě, čelo svraštuje, "tomu přece sama nevěříš."

"Ne, ne", zašeptala Arletta bleda, s třesoucím se hlasem. "Odpusťte.... myslila jsem...."

"Přece jsi se nedomnívala, že bych kdy na to pomýšlel, provdati tě za toho pána? Ale ne bez účelu přivedl jsem hovor na pana Doutrelaise. Pan Doutrelaise zná mého kandidáta, jest dokonce velice s ním spřátelen."

"Ještě pořáde nevím!" zakoktala mladá dívka.

"Nuže, pamatuješ se přece ještě na letní večer, kterého jsme byli v polích Elysských v koncertě?"

"Ba ovšem, zcela dobře", odvětila živě.

"Tam jsme zastihli svého souseda ze čtvrtého poschodí. Byl velice zdvořilý, oslovil nás a já jsem uznal, aby po naší straně zaujal místo. Dále se jistě pamatuješ, že se v koncertě mezi tebou a panem Doutrelaisem rozpředl velice živý hovor o hudbě. Nebyl jsem právě naladěn, sledovati vás do vyšších sfér umění a byl bych se velice nudil, kdyby pan Doutrelaise byl býval samoten; tomu ale na štěstí tak nebylo, neboť představil mně jednoho ze svých přátel, s kterým jsem se živě bavil. Byl to jakýsi pan Jacques de Courtaumer."

"Ano," odvětila slečna de Calprenéde, "teď se pamatuji! Není-li příbuzný s paní de Vervins?"

"On jest jejím synovcem a také jsem ho později u ní zastihl. Pan de Courtaumer sloužil dvanáct let při námořnictví, v posledním roce zadal za propuštění a ocitl se v Paříži, aby se zde bavil. Ale paní de Vervins tvrdí, že už má zahálčivého života dost a že k úplnému jeho obrácení třeba jen mladé dívky, která by se mu líbila. A paní de Vervins míní, že tím mladým děvčetem jsi ty."

"Já? Jak jest to možná, vždyť mne sotva zná!"

"To je sice pravda, ale on s markýzou o tobě mluvil a my víme, že velice se mu líbíš. Nebudeš-li ničeho namítati, kdybych tě s ním seznámil, byla by to věc snadná, vás navzájem seznámiti."

"Splním vaše rozkazy, milý otče, ale...."

"Ty odpovídáš, jako bys byla ještě děckem", pokračoval hrabě po malé přestávce. "Především ti musím říci, že ti zůstavím úplně volnou volbu, zdali chotě, kterého ti navrhnu, přijmeš, nebo odmítneš. Nebyl bych ti snad o svém záměru ještě ničeho řekl, kdyby mně nestoudný návrh páně Matapanův nebyl připomněl, že bych umříti a tebe samotnu bez ochrany a beze jmění zůstaviti mohl. Co by se stalo s tebou, kdyby mne více nebylo? Již jsem ti pravil, že stav mého jmění není sice zoufalý, ale je přece jen vážný. Veliká část jeho utonula v nešťastných spekulacích. Zbytek vězí v podniku, který, půjde-li vše dobře, všechny mé ztráty zase odklidí, ale v tomto okamžení všech mých prostředků vyžaduje."

"Přísahám vám, milý otče, já nepostrádám ničeho."

"Vím to, že jsi s veselou myslí vpravila se do všeho nevyhnutelného. Nicméně jest naše postavení dosti trapné. Bohdá bude mu brzy konec a nechci se ti, milá Arletto, tím tajiti, že muž, kterého jsem pro tebe vyhledal, k šťastnému vývoji věci mnoho přispěti by mohl. Jest výtečným námořníkem a má vědomosti, které by mně v mé záležitosti velice vhod přišly. Zakoupil jsem kapitály právo vlastnické na utonulé lodi, na které tůně zlata naloženy byly. Jedná se teď jen o to, dopraviti je zase na povrch země a tuto ochrannou práci chci teď podniknouti. Chápeš-li nyní, jakým to spůsobem by mně teď mnoho prospěti přispění pana de Courtaumer?"

"Ne zcela", zamumlala Arletta pološeptem.

"Jakže", pokračoval pan de Carenéde dále. "Ty nechápeš, že kdyby pán de Courtaumer, který byl po dvanáct let námořníkem, našeho podniku se súčastnil, úspěch byl by již na polo zabezpečen? Nuže, příčina jest přece jasna jako slunce a teď asi nahlédneš, proč si tak důtklivě tvého sňatku s panem de Courtaumer přeji."

"Milý otče", doložila Arletta zcela pevným tonem, "trvám, že by se mohl pán de Courtaumer tohoto velkého podniku také súčastniti, aniž by se se mnou oženil. Nechápu ani, v jaké souvislosti by byla moje svatba s...."

"Podmořskými pracemi? Ovšem! Oba moje projekty jsou od sebe úplně odloučeny a poskytnu-li mladému muži podílu na svém podniku, nečiním výminku, že by se s tebou oženiti musil. Vyzvu toliko pana de Courtaumera, aby se súčastnil mého podniku. Přijme-li, jakož doufám, nabídku, bude přinucen, opustiti Paříž. Práce budou dlouho trvati a to tím více, protože zaměstnávati chci jenom malý počet dělníků, neboť záleží mně na tom, by můj nález nestal se známý. Nepodaří-li se můj plán, tudíž byla naděje marna, neboť potom byla bys příliš chudá, abys mohla pomýšleti na bohaté vdavky."

Arletta si povzdechla. Nebezpečí leželo ještě příliš v dáli.

"Učiním vše, čeho si přejete, milý otče", odvětila; "ale trvám, že pan de Courtaumer na mne ani nepomýšlí."

"Nu, vždyť uhlídáme. Co pak se stalo?" obrátil se k panské, která právě do pokoje vstoupila.

"Pan Matapan dává se tázati, zdali by milostpán jej chtěl přijati."

"Ah! toť přece přespříliš", pravil pán de Calprenéde. "Doufám, že jste mu přece odpověděla, že nejsem doma?"

"Řekla jsem, že pan hrabě sedí při stole; ale pan Matapan tvrdil, že panu hraběti učiniti má velice důležité sdělení a že posečká."

"Tedy dobře," pravil pán de Calprenéde netrpělivě, "uveďte toho pána do mé pracovny."

"Myslím, že jsem se vyjádřil dnes ráno zcela zřetelně", pravil hrabě po několika minutách do své komnaty vstupuje k Matapanovi, "co mně máte ještě pověděti, pane?"

"Nic, co by s naším předešlým hovorem souviselo," doložil Matapan chladně.

"A oč pak se jedná teď?"

"O důležitou zprávu."

"Zprávu? O čem, je-li libo?"

"O události, která se týká vás jako nájemníka mého domu."

Pán de Calprenéde se zatřásl pomýšleje na svého syna a tato podivná předmluva jej znepokojovala.

"Oznamuji vám, že jsem přinucen započíti s malým výslechem", pokračoval Matapan dále.

"Především si přeji zvěděti, zda-li jest pravda, že jste svého komorníka propustil."

"Co je vám potom?" zvolal hrabě zlostně.

"Mám své příčiny, proč se vás po tom táži. Dnešní noci přihodilo se něco, co bych rád některému z vašich služebníků připsal."

"Mám jen ženské služebné."

"To mně bylo sděleno. Ale nevzal-li snad komorník, kterého jste propustil, klíč s sebou?"

"Pro bůh, co znamenají tyto otázky?"

"Tedy: dnešní noci vloudil se někdo tajně k vám. Jakýsi člověk otevřel dvéře vašeho bytu, měl tudíž klíček."

"Podle všeho ovšem."

"Měl také klíč k mému bytu, neboť opustiv můj byt, vkročil do vašeho."

"A vy se domníváte, že to byl můj komorník?"

"Nedomnívám se ničeho; hledám jen vysvětlení."

"Hledejte si je někde jinde. Nemám chuti, hráti úlohu policie ve vašem domě. Mimo to lze celé historii sotva uvěřiti."

"Prosím, jest pravdiva. Onen muž zajisté překročil práh vašeho bytu, neboť bylo slyšeti, jak vaše dvéře otevřel a zase zavřel."

"Kdo ho slyšel?"

"Pan Doutrelaise."

"Co pak je tomu do té věci? A co je při tom tak prazvláštního? Já jsem včera večer nevyšel a můj syn přichází obyčejně velmi pozdě domů, tedy to byl každým způsobem on."

"Tomu nechci a nemohu věřiti."

"Z jaké příčiny?" tázal se hrabě rozčilen.

"Poněvadž jsem vám již podotkl, že muž, který odstoupil do bytu vašeho, byl dříve v mém bytě."

"Ah! Jsem vám skutečně velice povděčen, že jste hned přímo neřekl, že to byl můj syn."

"Neobviňuji ho tím méně, ježto jsem sám byl okraden."

"Tedy tam směřovala vaše otázka a vy jste se domníval, že jsem propůjčil zloději útočiště?"

"To netvrdím nikterak. Ale nicméně jest tomu tak, neboť Doutrelaise to tvrdí."

"Do toho mně ničeho není. Přece nemyslíte, že vám budu nápomocen při vyšetřování záležitosti, která mně jest úplně cizí?"

"Nikoli, pane, budu sám jednati, donutíte-li mne k tomu. Dnešní noci byl mně ukraden náhrdelník, který mně byl velmi cenný, neboť to byl rodinný šperk."

"Zloděj", pokračoval Matapan dále, "patrně věděl, kde náhrdelník ležel, neboť otevřel skříň, do které jsem jej včera uložil a nedotknuv se žádného jiného kusu nábytku, odebral se přímo do pokoje, ve kterém obyčejně cenné věci uschovávám."

"A dle toho soudíte, že někdo z mých lidí je vinníkem? K tomu pane, nemám odpovědi a myslím, že nadešel okamžik, abych přerušil celý hovor."

Nastala přestávka, ale Matapan nijak se neměl k tomu, aby opustil pokoj, nýbrž pokračoval dále:

"Radíte mně tedy, abych žaloval? Zdali pak jste dobře uvážil následky takového kroku? Mohly by se státi velice nepříjemny, nikoli pro mne, nýbrž pro někoho, který vám jest velice blízký."

"Za prvé, pane," odvětil hrabě velice živě, "nedal jsem vám nižádné rady. Obraťte se k soudům, nebo čiňte si, cokoli vám libo."

"Pane," pokračoval Matapan dále, aniž se s místa pohnul, "již jsem vám pověděl, že věc mohla by míti pro vás nepříjemné následky, kdybych byl přinucen, udati ji u soudu. Chci se teď jasněji a zřetelněji vysloviti, a to v zájmu vašem."

"Oznámil jsem vám již, že mně byl ukraden náhrdelník vysoké ceny, který dnešní noci zmizel. Úředník, kterému zlou věc oznámím, bude se mne tázati, co vím o povaze svých nájemníků, bude chíti zvěděti, zdali někoho mám v podezření."

"Chcete-li snad odpověděti, že podezříváte některého člena mé rodiny?"